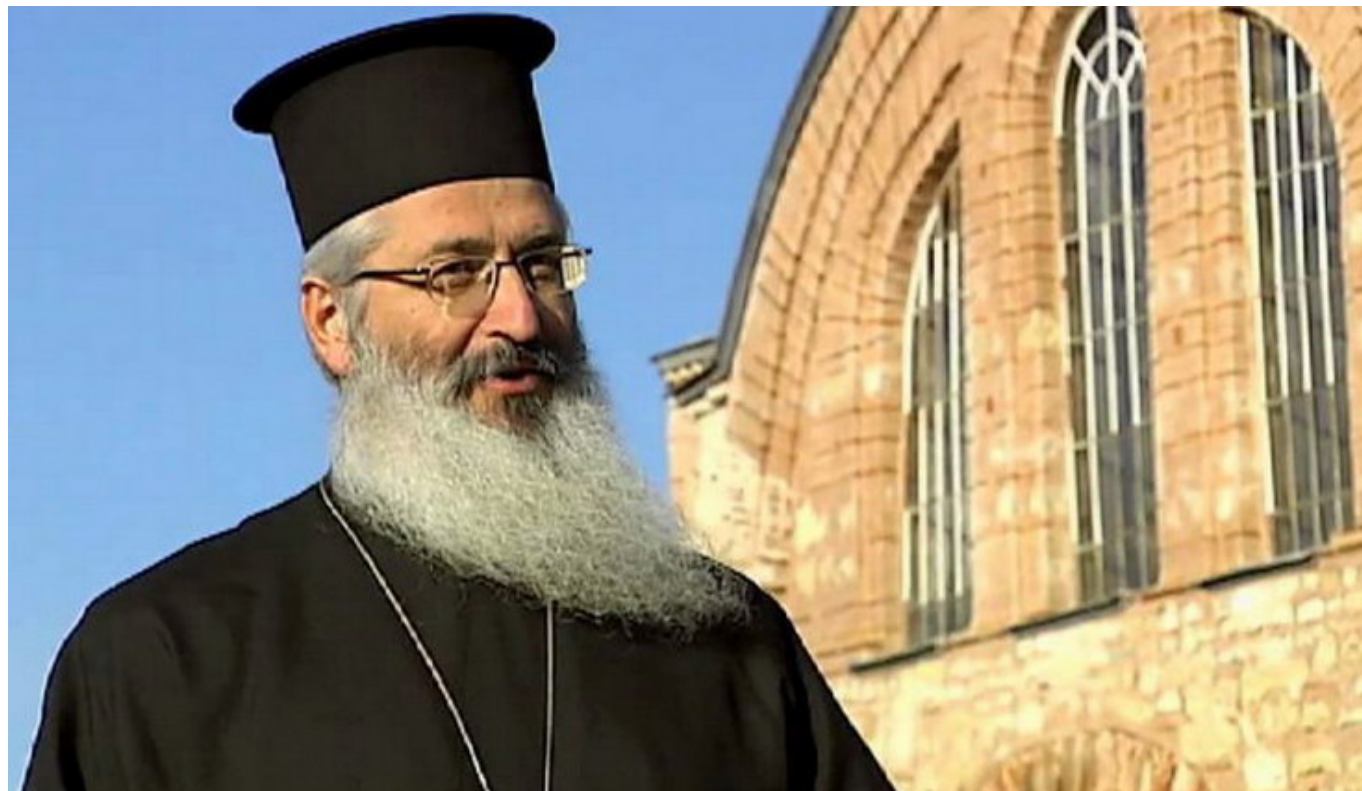

19/01/2020

Το Κυριακό Κήρυγμα του Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΑ – Κυριακό Κήρυγμα Σεβ. Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ της ΚΥΡΙΑΚΗΣ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2020.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ](#)

Διδαχή και εμπειρίαδιὰ χάρτου καὶ μέλανος (8^ο Ἰωάννου 12)ΚΥΡΙΑΚΗ 18^η ΛΟΥΚΑ (Λκ. 17, 12-19)

19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2020

Ακούσαμε στο σημερινό Εὐαγγέλιο γιὰ τοὺς δέκα λεπρούς πού θεράπευσε ὁ Χριστός ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ ἀριθμὸς καὶ μόνο τῶν δέκα λεπρῶν δείχνει πόσο ἐξαπλωμένη ἦταν τότε ἡ λέπρα. Ἀλλὰ καὶ πόσο μεταδοτική, ἀφοῦ οἱ λεπροὶ ἔμεναν ξέχωρα ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς. Καὶ τὸ χειρότερο, ἡ λέπρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἀνιάτρευτη, παραμόρφωνε τὸν ἀρρωστο καὶ τὸν ὁδηγοῦσε ἀργά, μὰ σταθερά, στὸ θάνατο.

Σήμερα, δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε τὴν ἐννοια πού ἔχει ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀρρώστια, ἀφοῦ οἱ λεπροὶ εἶναι ἐλάχιστοι καὶ ἡ περίθαλψή τους βελτιώνει τὸ μαρτύριό τους. Μά, στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, οἱ λεπροὶ λογαριάζονταν σὰ νεκροί. Τοὺς ἀπομάκρυναν ἀπὸ τίς πόλεις, μιλοῦσαν πάντα βρισκόμενοι σὲ ἀπόσταση καὶ κρατοῦσαν τὸ στόμα τους πάντα σκεπασμένο. Ζοῦσαν σὲ σπηλιές καὶ σὲ ἐρημούς τόπους καὶ ἂν κάποιος ἀπὸ ἀγνοια ἢ ἀπροσεξία τοὺς πλησίαζε, οἱ λεπροὶ ὀφείλαν νὰ τὸν προειδοποιοῦν ἀπὸ μακριά, φωνάζοντας ὅτι εἶναι λεπροί, εἰδὼλλως τιμωροῦνταν μὲ λιθοβολισμό.

Αὐτοὺς τοὺς δέκα ταλαιπωρημένους ἀνθρώπους θεράπευσε ὁ Χριστὸς πλησιάζοντας στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅμως, ὅσο κι ἂν μᾶς ξαφνιάζει, ἀπὸ τοὺς δέκα μόνο ἓνας γύρισε γιὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσει. Γι'αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, ἀπορημένος διερωτήθηκε: «δέκα δὲν θεραπεύθηκαν; οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι»; Δὲν εἶναι ὅτι ἐνοχλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀγνωμοσύνη τους ὁ Κύριος, ὅμως αὐτὴ στερήσε ἀπὸ τοὺς θεραπευμένους λεπρούς κάτι σημαντικότερο, κι αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία τους.

Ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι μεγάλο λάθος πού κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀπάνθρωπο. Κανεὶς δὲν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ εὐεργετοῦμε τὸν πλησίον μας, οὔτε κανεὶς μᾶς πιέζει νὰ ἀνταποδίδουμε τὴν εὐεργεσία. Ἡ εὐεργεσία καὶ ἡ ἀνταπόδοσή της εἶναι ζήτημα καλwsσύνης, ἀλτρουϊσμοῦ καὶ ἠθικῆς τάξεως. Μόνο οἱ ἀρχαῖοι Πέρσες εἶχαν θεσπίσει νόμο μὲ τὸν ὁποῖο τιμωροῦντο οἱ ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες. Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν εἶναι γραμμένη σὲ κανένα κώδικα, πρέπει ὁμως νὰ εἶναι γραμμένη μὲ χρυσὰ γράμματα στὶς καρδιές ὅλων ἐκείνων πού θέλουν νὰ ὀνομάζονται ἄνθρωποι καὶ χριστιανοί.

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ὁμως, θέμα πνευματικό, κυρίως. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πνευματικός, τότε εἶναι εὐθραυστος, ἀνεδαφικός καὶ ἀστείος. Δὲν ἀτενίζει τὸ Θεό, δὲν χαίδεύει μὲ τὰ μάτια τοὺς ἀνθρώπους, δὲν σχετίζεται μὲ τὴ φύση γύρω του. Δὲν ἀναγνωρίζει πόσα ὀφείλει στὸ Θεό, τί χρωστᾷ στοὺς συνανθρώπους του καὶ ποῖα εἶναι ἡ εὐθύνη του γιὰ τὸ περιβάλλον. Ὁ ἀγνώμων ἄνθρωπος, ἀφοῦ δὲ συγγενεῖ μὲ τὸ Θεό, γίνεται τυχάρπαστος. Ἀφοῦ δὲν ἀναγνωρίζει τοὺς συνανθρώπους του, γίνεται μοναχικός καὶ παντέρημος. Ὅταν ἐκμεταλλεύεται ἀσύδοτα τὴ φύση, γίνεται ἀνέστιος καὶ ξένος μὲ τὴ ζωή. Στὴν πραγματικότητα ζεῖ πεθαμένος. Ἡ εὐγνωμοσύνη καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο φίλο τοῦ Θεοῦ πού ζεῖ ἀρμονικά μὲ τοὺς συνανθρώπους του καὶ συμφιλιωμένος μὲ τὴ φύση. Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ θεία Λατρεία μας ἐκφράζουν μιὰ μόνιμη εὐχαριστία πρὸς τὸ Θεό καὶ μᾶς προτείνουν νὰ καλλιεργοῦμε τὴν ἴδια εὐχαριστιακὴ σχέση μὲ τοὺς συνανθρώπους μας, ὅπως μᾶς δίδαξε ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Όμως, τὸ βασικὸ νόημα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ λόγος ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν θεραπευμένο λεπρὸ ποὺ ἐπέστρεψε γιὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσει μὲ εὐγνωμοσύνη· «Ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε», τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, δηλ. σὰν νὰ τοῦ εἶπε· «δὲν σ' ἔκανα ἐγὼ καλά ἀλλὰ ἡ δική σου πίστη σὲ θεράπευσε».

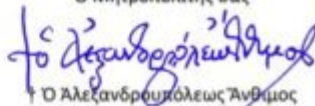
Πολλοὶ ἄνθρωποι, ἄπειροι καὶ ἄγευστοι τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, νομίζουν, ὅτι ἡ πίστη εἶναι ἀδυναμία, καταφύγιο τῶν ἀνίσχυρων, ναρκωτικό. Όμως, δὲν εἶν' ἔτσι! Ἡ πίστη εἶναι δύναμη, ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου. Οὔτε στὴ σωματικὴ ρώμη, οὔτε στὴν ὀξύτητα τοῦ νοῦ, οὔτε στὴν ἀντοχὴ τῶν μηχανῶν, ἀλλὰ οὔτε καὶ στὴ θρυλούμενη εὐφυΐα τῶν ρομπότς βρίσκεται ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στὴν πίστη του. Πίστη εἶναι ἡ ἀόρατη ἐκείνη δύναμη ποὺ κινεῖ τὸ σῶμα καὶ τὸ ρίχνει σὲ ἀγῶνες, ποὺ ξυπνᾷ τὴ σκέψη καὶ τῆς βάζει σκοποῦς, ποὺ δίνει ἠθικὴ στίς μηχανές καὶ πνευματικότητα στίς ἐφευρέσεις. Αἰλοίμονο ἂν φτάσουμε κάποτε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀρνηθοῦμε τὴν πηγὴ τῆς δυνάμεώς μας. Νὰ θεωρήσουμε ὅτι ἡ δύναμή μας εἶναι ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς. Τότε, θὰ χάσουμε τὴν ἀνθρώπιν ἀξία μας καὶ θὰ ὑποδουλωθοῦμε στὰ ἔργα μας. Ὅ,τι ἔχει σήμερα ἡ ζωὴ μας γιὰ τὸ ὅποιο καυχώμαστε, εἶναι ἀποτέλεσμα πίστεως, ποὺ ἐμπνέει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κινεῖ σὲ ἐργασία καὶ δικαιώνει τὸ μόχθο του καὶ προάγει τὸ βίο του καὶ νικᾷ τὸν κόσμο καὶ τὸν θάνατο.

Ἐπειδὴ ὁμως, οἱ ἄνθρωποι πολλὰς φορές δὲν ἐμπιστευόμαστε τὸν ἀδύναμο καὶ εὐμετάβλητο ἑαυτὸ μας, γι' αὐτὸ καταφεύγουμε στὸ Θεό, προκειμένου νὰ ξαναποκτήσουμε αὐτοπεποίθηση καὶ σταθερότητα. Στηριζόμαστε σ' ἐκεῖνον ποὺ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ εἶναι δίπλα μας διαρκῶς. Βρίσκουμε τὴν χαμένη αὐτοεκτίμησή μας στὰ λόγια Του ποὺ μᾶς ἐπέμενε «πῶς μποροῦμε καὶ βουνα νὰ μετακινήσουμε». Πιστὸς ἄνθρωπος γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ περιμένει νὰ βρέξει ὁ οὐρανὸς τὴν μοίρα του, εἶναι αὐτὸς ποὺ παλεῖ, ποὺ ματῶνει, ποὺ πέφτει καὶ σηκώνεται.

Αὐτὸς ποὺ σκέφτεται, ποὺ αἰσθάνεται, ποὺ αὐτενεργεῖ, ποὺ καινοτομεῖ. Ὅταν, ὁμως, ὡς ἄνθρωπος δειλιάζει, κλονίζεται καὶ παραπαίει, τότε ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ βρίσκει τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, τὸ κρατᾷ γερά καὶ στηρίζεται σ' αὐτό, μέχρι νὰ σταθεῖ ξανά στέρεος στὰ πόδια του. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας «ἀγωνίστηκαν ἐμπνεόμενοι ἀπὸ πίστη καὶ μέσῳ τῆς πίστεως καὶ θυσιάστηκαν μὲ πίστη γιὰ τὴν πίστη».

Σήμερα μᾶς χρειάζεται, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, αὐτὴ ἡ πίστη. Νὰ πιστέψουμε στὸν ἑαυτὸ μας οἱ χριστιανοί, ὅτι μποροῦμε νὰ κάνουμε θαύματα καὶ νὰ γιατρευτοῦμε ἀπὸ τὴ φοβία καὶ τὴν νωθρότητα ἐνὸς χριστιανισμοῦ ποὺ δὲν δρᾷ ὡς ἀλάτι. Νὰ πιστέψουμε στὸ ἱστορικὸ μας ρόλο μας οἱ Ἕλληνες, ὅτι μποροῦμε νὰ θεραπευτοῦμε ἀπὸ τὴ λέπρα τῆς διχόνοιας καὶ τῆς ἀδιαφορίας, δηλ. ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐθνικὰ ἐλαττώματα ποὺ μᾶς ἐβγαλαν στὸ πολιτικὸ περιθώριο τοῦ πλανῆτη. Νὰ ἀνασύρουμε τὴν ἱστορίαν μας, νὰ μελετήσουμε τὴν κλασσικὴ μας πνευματικότητα, νὰ κολυμπήσουμε στὴν κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ ἐντρυφήσουμε στὰ νάματα τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ ἀντιγράψουμε τοὺς ἁγίους μας, νὰ προσκυνήσουμε τὴν Παναγία μας, νὰ λατρεύσουμε τὸ Χριστὸ μας καὶ νὰ ξαναβροῦμε τὸ Θεό μας. Νὰ μάθουμε νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ ὅλα καὶ νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε γιὰ κάθε τι. Νὰ μὴ λησμονοῦμε τὸ λόγο Του· «Ἐρχομαι ταχύ, κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μὴδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου». Κι ἀκόμα, ἐπιμένει ὁ Θεός· «Μὴ δῶς ἐτέρῳ τὴν δόξαν σου καὶ τὰ συμφέροντά σοι ἔθνη ἄλλοτρίῳ». Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας εἶναι ἡ δύναμή μας, αὐτὴ μᾶς ἔσωσε καὶ αὐτὴ μᾶς σώζει.

Ὁ Μητροπολίτης σας

Ὁ Ἀλεξανδρῶν πόλεως Ἀνθίμος